

Tandēmā ar atmodinātāju

Dziedātāja Ieva Akuratere apzinās, ka viņas elks Juris Kulakovs ļāvis piepildīt visas mākslinieciskās alkas, pratis sugestēt un šokēt. Ne velti rokgrupas *Pērkons* sekotāji četrās paaudzēs uzlādējušies no komponista raisītās enerģijas un turpina iedvesmoties arī pēc viņa aiziešanas viņsaulē.

■ ■ ■ Romāns Koļeda

Kāds fenomens bija Juris ar savu atšķirīgo vēstījumu?

Viņš savās gara un dvēseles kustībās, pārvietošanās un reakcijas veidā bija ārkārtīgi kontrastains. Dažkārt izpaudās kā palēninātā filmā, visur kavējās un nepaspēja laikus, viņu nevarēja dabūt ārā no vannasistabas, bet citreiz, ārpūtā degdams, Juris uz skatuves savērpa neaptveramu viesuli ap sevi un visiem pacēla jumtu.

Izklausās, ka viņam nebija svešas galējības.

Zīmīgi, ka astroloģiski viņš bija Vērsis, dzimis Suņa gadā (1958), un tas mums bija kopīgs, tikai viņš nāca pasaulē maijā, bet es – aprīļa beigās. Vērsi, ja viņus satracina, uzvedas kā ziloņi trauku veikalā, bet parasti ir ārkārtīgi pacietīgi kā zemes sāls, milzīgie arka vilcēji, kuri rūpējas par ražīgo virsslāni. Vēl viņi ir izteikti gardēži, kuriem patīk gan jutekliskas baudas, gan skaņas un krāsas. Ir pieejamas visu veidu iespējas izbaudīt dzīvi, un Jurim patika šīs baudas, viņš no tām pat kļuva atkarīgs. Protams, tajā visā bija daudzveidība, tostarp intelektuālais aspekts, un visu baudu vidū Juris bija liels eksperts, tikai kāds intervētājs ap viņu radīja ļoti pagrīmušu gaisotni. Juris, salīdzinādams situāciju ar dažādām vēsturiskām, filozofiskām klasiku atmiņām, ar vieglu meistara inteligento žestu skaisti un sirsnīgi noslaucīja visu safabricēto. Kulta un simbola pasauli viņš cilvēciski prata apskaidrot, atklājot tā dēvēto pagrīšanu kā daļu no kultūras.

Skatuves cilvēkiem piemīt spēja visu pārvērst dzīves mākslā.

Jā, un Jurīti bija ļoti sirsnīgs un rūpīgs. Mākslinieks no galvas līdz kājām, pat Raimonds Bartaševics teica: "Jurim ejot pa ielu, no tāluma varēja redzēt laimīgo mākslinieka gaitu cepurē un plandošā mētelī." Viņš valkāja zamšu, samtu, velvetu, tūkstoš kravašu un ordeņu. Juris mācēja skaisti nēsāt platmales. Protams, viņš interesējās arī par dažādiem pasaules modeļiem un uzskatiem, kas skar radīšanas noslēpumu. Mums bija lielisks tandēms.

Jurim tika dota milzīga empātijas dāvana, lai viņš sajustu, kā un kurp virzīt mākslu, kas iekustinātu un atmodinātu klausītājus.

Kā jūs raugāties uz Jura pāragro aiziešanu? Tādam brīdim neviens nevar būt līdz galam gatavs.

Viņš bija sevi diezgan nomocījis. Mēs jau brīnījāmies, kā viņš uzcēlās no lielās slimības. Patiesībā pret dzīvi neko nevar iesākt, tā iet savu gaitu.

Vai viņš ir nācis pie jums sapnī?

Man ir sajūta, ka Juris man deva ziņu par to, ka gatavojas pārcelties citā dimensijā. Kad tas bija noticis, saņēmu no viņa brīnišķīgu sveicinājumu – debesīs izveidojās milzīgs mākoņu taurenis varavīksnes krāsās. Nesen, iestudējot Ziemeļnieka un Veidenbauma ciklu kopā ar Kulakova meitu Justīni, intensīvi domāju par Juri un pusnomodā pēkšņi izdzirdēju viņa balsi: "Paklau..." Tajā brīdī mani iztraucēja suns, bet Jura balss bija ļoti rosinoša, un pieļāju, ka viņš turpinātu: "Paklau, tu taču vari izdomāt un traktēt šo ciklu tā, kā tev patīk!"

Atminos kādu viesošanos pie Jura dzīvoklī, kur viss it kā bija sagatavots sirreālai filmai, noklāts ar caurspīdīgām plēvēm, tikai melns smokings izcēlās ar savu eleganci un gatavību tapt uzvilktam.

Juris spēja no haosa nesa-protami apbrīnojamā veidā iznākt smalks un perfekts. Mums abiem patika dižgars Anšlavs Eglītis, kuram ir kāds stāsts par Latvijas bēgļiem Otrā pasaules kara laikā, kuri pārguruši, netīri un pelēki turpināja virzīties uz priekšu, un pēkšņi nolupatu un kažoku kaudzes kā tauriņš izbūrās daļa sjeviete krāsotām lūpām un izrakstītām zeķītēm. Kā var notikt tāds brīnums vājpārta haosā?! Juris arī mācēja iznirt un vēl pajautāt: "Ar kādiem punktiņiem man likt kravati – zaļiem vai ziliem?" Viņš bija akurāts līdz niansēm.

Mēs taču zinām, kādā augsnē uzzied visskaistākie lotosi.

Tiesa, beidzamajos četros dzīves gados viņam bija sava oāze un patvērums pie brīnišķīgās sievas Lauras. Viņa ir gudra, inteligenta un ļoti spēcīga sieviete, kura Juri mīlēja no sirds dziļumiem. Abi kopā bija kā balodiši. Laura ārkārtīgi rūpējās par Jurīti kā teiksmās par brīnišķīgajiem māksliniekiem, kurus pēkšņi mūža nogalē iemīl spēcīgas būtnes, kas dievina lielo garu un pacieš visas fiziskās neērtības. Māksliniekam jābūt pilnam alku, meklējumu, pārdzīvojumu. Jurim tika dota milzīga empātijas dāvana, lai viņš sajustu, kā un kurp virzīt mākslu, kas iekustinātu un atmodinātu klausītājus.